

Predikan på 22:a söndagen efter Trefaldighet, 101031, Mariakyrkan, årg 2

Axel Fors

Läsningar

Gammalttestamentlig

Neh 2:11-20

Epistel

Rom 5:15-21

Evangelium

Mark 4:26-29

Alla som har ett eget hus vet vad det innebär. Först och främst är det en väldig trygghet. Det finns ett hem, där jag kan ha min utgångspunkt. Någon har lagt grunden, rest väggarna, och skapat en skyddande miljö från alla stormar som drabbar oss i livet. Förhoppningsvis *är* huset just det, en trygg plats för arbete, fritid, vila, där jag inte behöver förstå mig, inte behöver gå in i några roller, utan bara kan få vara och samla kraft.

Men alla som har ett eget hus vet också en annan sak: Det finns alltid saker att göra för den som har hus. Taket behöver läggas om. Stuprännorna behöver rensas. Och, oj, nu var det visst dags att måla väggarna igen, byta fönster, tapetsera osv. Och när man känner sig färdig med allt det där är det lagom dags att börja om från början igen. *För om vi inte underhåller vårt hus, om vi inte bryr oss om hur vårt hem är uppbyggt och hur vi ska kunna ta hand om det, då förfaller det till slut.* Taket rasar in, väggarna möglar sönder, fläktsystemet pajar, dörrar och fönster håller inte tätt längre och elräkningarna skjuter i höjden. Eller så drabbar katastrofen. En brand bryter ut och hela huset brinner ner till grunden. Helt plötsligt är det trygga hemmet och den skyddande miljön förstört, genom vanskötsel eller en katastrof. Då blir det riktigt jobbigt. Då riskerar inte bara huset, utan hela livet, att ställas på ända och gå i kras. Alla minnen jag sparar på är borta. Alla framtidsplaner går upp i rök.

Men lägg märke till en viktig sak. Även om huset trillar ihop av vanstyre eller allt brinner ner *till* grunden, så finns just *grunden* kvar. Den försvinner inte!

Idag vill Gud lära oss hur vi, som kristna, bygger vidare på den grund han har gjort för våra liv. Grunden som består i att Jesus i kärlek har offrat sig för oss, dött och uppstått för att vi ska vara räddade från ondska och död till förlåtelse och evigt liv.

Att bevara den räddningen, den frälsningen, i sitt liv, är faktiskt lite grann som att ha hand om ett hus.

I. Gud har lagt grunden!

I vår läsning ur GT idag mötte vi Nehemja. Han levde på 400-talet f.Kr. i det stora riket Persien, som hade sitt centrum i nuvarande Iran. Nehemja var släkting till de judar, som efter en invasion på 590-talet f.Kr hade tvångsförflyttats dit, bort från sina trygga hem, sitt tempel, hela sin tillvaro. Kungarna som styrte hemlandet hade efter kung Davids regeringstid, med några få undantag, bara ägnat sig åt vanstyre. De hade inte sett om sitt hus. De hade struntat i Gud och hans vilja. De hade låtit bli att bry sig om Jerusalems tempel. De hade börjat tillbe avgudar istället för den ende sanne Guden. De struntade i att leda sitt folk rätt, som en god kung ska göra. Efterhand som åren gick blev det bara värre och värre. Till sist blev riket både delat och sedan alltså invaderat. Om allt detta kan vi läsa i GT.

På grund av detta hade alltså Nehemja vuxit upp i Persien och nu hade han blivit perserkungens munskänk. En dag får han bud från sina förfäders land, det heliga landet, om hur det står till där. Det är inga glada bud. Han får reda på hur de människor, vars släktingar sluppit undan fångenskapen och bortförandet, nu lever i förnedring och stor nöd. Att den forna huvudstaden Jerusalem, platsen för deras böner till Gud i templet, ligger där öde, fördärvad och raserad.

Efter att ha fått detta bud sörjde och bad Nehemja intensivt i flera dagar. Sedan får han den persiske kungens välsignelse att bege sig dit och bygga upp staden. Han kommer dit och inspekterar läget. Och han

upptäcker, lägg *noga* märke till just det, att *grunden står kvar*. Jerusalem, platsen för sann Gudsgemenskap är *kvar*, trots misär och förstörelse.

Den fasta grunden Gud lagt för gemenskap med honom går *inte* att sopa bort, oavsett vad som händer. Att vara kristen är att om och om igen upptäcka att grunden för vår tro står kvar. Guds löften till oss om förlåtelse och liv genom Jesus är *eviga*. Gud ville ge oss gåvan av hopp och evigt liv. Han gjorde det genom att i dopet göra oss till Guds barn. Där lades den kristna grunden för våra liv. Det var inget vi kunde påverka.

Guds nåd gavs till oss i dopet *utan* vår förtjänst, utan att vi behövde *göra* någonting. *Jesus* gjorde *allt* på korset. I dopet fick vi förutsättningen för att kunna tro på honom. Det finns en möjlighet att möta, samtala, be, älska och leva i Gud, *tillsammans* med andra kristna. Vi har blivit räddade, frälsta. Vi har fått den allra bästa förutsättningen för att vårda och bygga vidare på vår tro och våra liv - våra eviga liv - som inte börjar efter döden utan här och nu.

Samtidigt är vi ändå smärtsamt medvetna om att:

II. Våra murar, väggar och tak kan raseras

Alla kristna får någon gång under sitt liv erfara att det här med kristen tro inte *alltid* är lika lätt. Många gånger känns det fantastiskt, härligt och underbart att få leva som kristen. Men ibland kan denna härliga upplevelse av Guds närhet i våra liv få ett ovälkommet och överraskande slut. Vi upptäcker att vi gör om samma synder om och om igen, trots att vi bekänt dem så många gånger. Vi upplever samma otillräcklighet och kraftlöshet igen, trots att vi litar på löftet att Jesus ger oss kraft. Olika saker i vår omgivning får oss att tvivla på Jesus och till och med på Guds existens. Vårt liv kan utsättas för katastrofer: när någon i vår närhet går bort, när olyckor, eldsvådor, ensamhet och övergrepp drabbar. Allt detta kan rasera vår tillit till Gud, vårt hopp, vårt livsmod, vår gemenskap med Gud och med varandra, *allt* det vi som lärjungar hängt upp vårt kristna liv på.

Det är denna upplevelse Nehemja har, när han går omkring i resterna av det som en gång var en strålande stad, där gudstjänsten i templet fick alla att se Guds närvaro mitt ibland sitt folk, där det funnits en kolossal mur, som goda kungar, David och Salomo, byggt upp för att skapa trygghet för hela Guds bedjande folk.

När så allt raseras, när muren kring frälsningen inte är där, när vi inte längre orkar se om trons hus i våra liv ordentligt, då märker vi hur utsatta vi är för allt annat. Vardagens bekymmer tränger bort relationen med Gud. Omvärldens tryck, oförståelse för att man kan vara kristen, och i många fall rena förakt, som det från Sanvallat och Tobia i GT-läsningen, får oss att vackla i vår tro. Likgiltigheten inför mötet med Gud tar över. Det verkar ändå inte hjälpa. Kyrkans inre stridigheter stöter bort människor från gudstjänsten, från bönen, från gemenskapen. Det är *lätt* att se, att när muren runt vår frälsning är raserad, då är tillståndet riktigt kritiskt, för oss *alla*. Oss själva, men också för den värld *vi* är satta att tjäna.

När den härliga frälsningsupplevelsen tynat bort, eller när den tro vi *vuxit in i*, faller samman som ett korthus, då är det viktigt att vi återvänder till dopet - Guds löfte om att han alltid ska hålla sin hand över oss. När allt är raserat, när trons väggar möglar, när vi inte längre orkar tro på Gud, då tror Gud på oss! Då kommer Gud till oss i Jesus för att hjälpa oss att vårda och bygga vidare på den tro Gud gett oss som gåva i dopet.

III. Att vårda och bygga vidare på den grund Gud lagt ner i våra liv.

För att kunna bygga upp Jerusalem, platsen för mötet mellan Gud och människa, går Nehemja runt staden och gör en skadeanalys. Han kollar hur det är fatt. Han upptäcker var såren och rasen är som störst och vad som behöver göras. Nehemja blir en bild för Jesus. Så gör Jesus. Han kommer från Gud för att kolla hur det är fatt. Jesus *ser* t.ex. den blinde mannen och säger: *Vad vill du att jag ska göra för dig?* Jesus *ser* en som

varit sjuk i 38 år och frågar: *Vill du bli frisk?* Jesus *konstaterar*, med hjälp av sin mor Maria, att vinet är slut på bröllopfesten i Kana och att bröllopsvärderna behöver räddas. Jesus *konstaterar* nöden hos alla som kommer för att lyssna på honom och han känner medlidande. Jesus ser att den skyddande muren runt Guds folk, runt oss, så ofta är raserad.

Låt oss så se på Nehemja igen. Han kommer till Jerusalem, till Guds nödställda folk, från det persiska hovet, näst intill från en annan värld, men gör Jerusalembornas elände till sitt eget. Han stiger ner i smutsen och gör sig till ett med de människor som bor där och säger: *Ni ser själva hur det står till med oss*. Hör ni hur det *egentligen* är Jesus som talar till oss? Nehemja hånar inte Jerusalemborna för deras kläna bygge. Jesus kommer *inte* till oss och säger: ”Skärp er!” Han slår oss inte i huvudet med en syndakatalog. Nej, han gör sig till ett med oss. Jesus säger: *Ni ser själva hur det står till med oss*. Han känner medlidande. Han vill hjälpa oss att i bön och gudstjänst, formulera vår längtan efter helhet och hopp i livet. Så att vi kan se *var* vår smärta kommer ifrån. Så att vi kan upptäcka *var* tvivlet har sin kärna. Så att vi kan se vilka ras, vilka sprickor och vilka sår som behöver helas i våra liv.

För när vi kommer med vår längtan efter helhet och hopp, när vi *mitt i vår svaghet* lägger fram det skadade och raserade, *då* kan det hända något. *Då* kan Jesus få göra det han hela tiden velat göra i oss, nämligen hjälpa oss i bygget och vårdandet av vår tro.

När trons hus känns ovårdat eller raserat, när likgiltigheten, tvivlet och hopplösheten har tagit överhanden i livet, fatta då *ändå* Jesu hand, vänd dig då *ändå* till honom. För då kan du höra hur han säger som Nehemja: *Låt oss bygga upp Jerusalems mur igen*. ”Låt **oss** tillsammans vårda och bygga vidare på den tro du fick i dopet. Du och jag. I evighet.”

Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande. Såsom det var av begynnelsen, nu är och skall vara, från evighet till evighet. Amen.